

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. De prima Christi D. prædicatione, in Civitate Nazareth habita, & à
civibus malè accepta. Si ad humanam gratiam divina postuas; divinam
ipsam repellis gratiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

ret, sic erat jucundus quales possunt esse sancti, quali modo sancti possunt esse jucundi, qualis potest esse jucunditas sine detrimento sanctitatis; nam si periclitetur sanctitas, pereat potius jucunditas; quæ tamen salva sanctitate non per-

ibit, cum sit ipsa jucunda sanctitas.

Vide Verbo *Gaudium*, *Moderatio*, *Pax*, *Adversitas*, *prosperitas*. Et *suprà*, die nona & undecima Januarij.

A D H Æ C V E R B A.

Vinum non habent. Joan. 2.

VERITAS PRACTICA.

Non est magis fideadum humano gradio, quam hominini mentienti.

RATIO EST, Quia propterea non est fidendum hominini mentienti, quod decipiat. Sed humanum gaudium sic decipit.

Prov. 14.

NAM primò ibi putatur esse gaudium ubi non est: Deindè putatur majus bonum quàm revera sit. Deniquè cum extrema gaudij, fluctus, angor, & peccatum occupent, satius esset non fuisse gaudium, quam talem ejus exitum; Unde aperte Ecclesiastes dixi ego in Corde meo, vadam & affluam deliciis & fruam boni. Es vid: quod hoc quoque esset vanitas. Risum reputavi errorem, & gaudio dixi, quid frustra deciperi. Primò quidem decipitur, cum nullo solido nitatur bono, tum gaudentem decipit, quem non potest quietum reddere, nec beatum.

Ecclesi. 2.

HAC HEBDOMADA. Quæ occurrunt ex Evangelica serie consideranda mysteria, diversa quidem sunt, & nulla inter se connexionè juncta; sed eò tamen omnia præcipuè tendunt, ut affectus humanos, ratione & Gratia discamus regere.

F E R I A S E C U N D A.

DE PRIMA CHRISTI DOMINI PRÆDICATIONE, IN CIVITATE NAZARETH HABITA, ET A CIVIBUS MALE ACCEPTA.

Repleti sunt omnes in Synagoga, Ira; hac audientes. Luc. 4.

VERITAS PRACTICA.

Si ad humanam gratiam divina postulas, Divinam Ipsam repellis Gratiam.

RATIO EST, Quia tum divinam repellis gratiam, quando statutum pervertis finem, & ordinem quo ipsa confertur.

Sed quando ad humanam gratiam Divina postulas, statutum pervertis finem, & ordinem, quo Raynesius *Part. prima.*

Divina confertur gratia.

Ergo tum hanc divinam Gratiam à te repellis, Quæ cordè est frequentissimum inter homines, maximopere considerandum.

I. P U N C T U M.

QUOD narrat S. Lucas, capite quarto, de reditu Christi Domini in Civitatem suam Nazareth, & de prima ejus prædicatione illic habita, videtur **T** ordine

ordine temporis. ea proximè sequi quæ ante dicta sunt. Sic autem paucis res habet; Cum ingressus fuisset in Synagogam, atque ex libro Isaia, Prophetiam de se manifestam explicasset, primo admirationem sui maximam, loquendo, concitavit; Tum verd cum animadverteret auditores suos expetere miracula, sicut nuperrimè patrarat in Civitate Capharnaum, arguit illos invidia & curiositatis, docerque, non omnibus passim à Deo dari miracula sed quibus, & quando vult, neque ad humanam Gratiã aut ad humanos affectus & fines divina esse postulanda

Quod cum audisset Nazaræi, tam malè acceperunt hunc sermonem, ut statim omnes ira correpti, Synagoga illum deturbarint, atque in supercilium montis, inde deiciendum duxerint, nisi se sua divina virtute subduxisset; O miram & stupendam hominum insaniam, qui sic cœlestia terrenis subdunt, sic æterna temporalibus, & humanis divina subijciunt, ut non nisi ad naturalem complacentiam, divina postulent: non nisi ad humanam Gratiã, divinam exigant! Non est iste sermo qui misericordiam provocat, sed potius qui iram excitet, & furcam accendat: Non est hic ordo neque modus obtinendæ divinæ Gratiæ, sed potius repellendæ.

Hoc modo est attentè considerandum, quia cerè in hoc multi delinquant, & sibi malè prospiciunt, quando non nisi ob affectus naturales, & humanos fines, divinum aliquid quærunt, quod propterea non obtinent, sed à se repellunt tanto longius, quanto id magis naturale est & humanum, propter quod petunt.

Ratio quæ affertur est evidens, quia tum manifestè divinam repellis gratiam, quando statum pervertis ordinem & ratum finem quos illa nobis confertur: licet enim Deo liberum sit quando, ubi, quantum, & quibus velit sua dare, præscriptos tamè sibi constituit fines & ordines, seu statuta quædam ordinavit media, in certos fines, quibus sic ordinariè gratias suas impertit, ut non aliter soleat impetire. Sic à Propheta *visus funiculus lineus in manu ejus, Et calamus mensura in manu eius*, Nempe ut quod dixit sapiens, *omnia in mensura, & numero, & pondere disponat & ordinet*; Sic Sacramenta certis quibusdam gratiis conferendis instituit, ut non nisi per illa in re vel in voto suscepta, & non nisi habito sine convenienti conferantur hæ gratiæ. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei. NISI manducaverit carnem filii hominis, non habebit vitam in vobis;*

NISI poenitentia habuerit, omnes simul peribit. Luc. 13.

Putarene sine Baptismo vel Poenitentia, peccatum posse remitti? An ignoras nullam esse remissionem peccati sine poenitentia, nullam poenitentiam sine dolore aliquo, nullum dolorem sine emendationis proposito, nullum tale propositum sine aversione animi ab objecto quod peccati causa fuit? Hic est ordo remittendi peccatum ita constitutus, atque ita servandus, ut nisi observetur, non remittatur peccatum? O quam pauci servant! Non tres, non duo, non unus, nam *Nullus est*, inquit Propheta, *qui agat poenitentiam super peccato suo diceas, quid feci!* Jer. 8.

II. PUNCTUM.

SED quando ad humanam Gratiã, ad naturalem complacentiam & ad fines mere humanos divina postulas, pervertis finem & ordinem, quo divina confertur gratia.

Non enim ad hunc finem ordinatur & confertur gratia, sed potius ad humanos illos affectus corrigendos, & in statum nobiliorem elevandos, qui supernaturalis, spiritualis, cœlestis, & divinus dicitur, sicut ipsa Gratiã tota supernaturalis, tota cœlestis est, & divina. Sic sanctus Petrus: *ut per hæc officiamini divina consortes Natura, fugientes ejus qua in mundo est, concupiscentia corruptionem.* Sic sanctus Prosper: *Virtus Gratiã non hæc in voluntatibus operatur ut non sint, sed ut ex malis bona, & ex infidelibus sint fideles; ut qui ex semetipsis erant tenebræ, lux efficiantur in Domino.* Sicut igitur ille finem & ordinem conditi solis perverteret, qui solem peteret ad tenebras effundendas, vel ad excitandum frigus, aut quid aliud alienum ab eius natura, & proprietatibus; sic plane qui divinam aliquam gratiam postulat ut suæ Gloriæ serviat, utilitati tantum temporali consulat, aut naturale aliquid inde commodum hauriat, quia non est divinæ Gratiæ hos humanos effectus producere, sed potius contrarios, & oppositos; non est divinæ Gratiæ vanitatem sectari, sed potius fugere; non temporalia quærere sed contempnere, non subesse libidini, sed præesse; Et sicut ipse author Gratiæ dicebat *se non venisse ministrari, sed ministrare*, sic omnino non venit gratia nec advocanda est in hunc finem, ut naturales illos affectus foveat, sed potius reprimat & extinguat. Numquid colligunt de spinis uvas, aut de vitibus ficus? quasi diceret, nonne ille iterum perverteret ordinem qui à spinis uvas, aut à vite

Judith. 8.

Exech. 40.

g. p. 11.

Joan. 3.

Ibid. 6.

2. Petri. 1.

Contra Collasorem.

Matt. 20.

Ibid. 7.

spiritus quæreret, qui à tribulis ficus, aut à sicu tribulos expectaret? sic qui à gratia quod alienum est ab eius virtute, postulat, gratiæ finem & ordinem prius invertit. *Non est tibi pars neque fors in sermone isto, cor enim tuum non est rectum coram Deo: tu tolle amaritudinem, & in obligatione iniquitatis, video te esse;* Sic S. Petrus cuidam petenti gratiam, ex depravato affectu,

Ad. 8.

III. PUNCTUM.

Si ad humanam igitur Gratiam divina postulas, divinam ipsam repellis gratiam, Quia non non propterea datur, nec propterea est petenda; imo cum ad oppositum finem detur, non minor est injuria Gratia, velle hunc finem & ordinem pervertere, quam si cælum terræ succideres, si tenebras luci præferres, si spiritum carni mancipares, aut Rationem libidini regendam traderes; *Hoc est solum Dei concubare & sanguinem Testamenti pollutum ducere; hoc est Spiritui gratia contumeliam facere.*

Hebr. 10.

Et tamen quoties id appetis? quoties velles majori pollere gratia ad concionandum,

ad gubernandum, ad docendum aut aliquid simile aliud, ut magis appareres, ut majorem tui concitares famam, & Nomini celebritatem; vel ut commodius viveres, vel denique ut quod naturaliter desideras, facilius obtineres? Ita enim verò Cœlestes & divinæ Gratia terrenis his finibus & humanis affectibus serviant, quibus dominari deberent! *Qua participatio justitia cum iniquitate, aut que Societas luci ad tenebras? Hi sunt maledictionis filij, de quibus graviter S. Petrus & Judas Apostoli; Hi sunt qui derelinquentes rectam viam erraverunt, secuti viam Balaam ex Bozor, qui mercedem iniquitatis amavit, Corruptionem verò habuit sua vesania subjugale & mutum animal hominis voce loquens, prohibuit Propheta insipientiam. Hi sunt fontes seu nubes sine aqua, qua à ventis circumferuntur. Et quæ plura ibi habentur, ex quibus intelligas quam grave sit detorquere divinas gratias ad privatum suum commodum, & quantum in hoc deliqueris, ut ferè deinceps caveas. Gratia Dei vita eterna in Christo Iesu Domino nostro,*

2. Cor. 6.

2. Petr. 2.

Iud.

Rom. 6.

Vide Verbo Gratia.

FERIA TERTIA.
DE ALTERA VOCATIONE
APOSTOLORUM.

Venite post me, & faciam vos fieri Piscatores hominum. At illi continuo, relictis retibus, secuti sunt Eum. Matth. 4.

VERITAS PRACTICA.

Magis tenemur omnes affectu nostra relinquere, quam effectu Apostoli.

RATIO EST. Quia magis tenemur omnes ad præcepta, quam ad consilia.

Sed præceptum est ut affectu: Consilium vero ut effectu, omnia nostra relinquamus.

Ergo magis tenemur omnes affectu nostra relinquere, quam effectu Apostoli: Quod sane est valde expendendum.

I. PUNCTUM.

JAM pridem Petrus & Andreas cognorant Christum Dominum, jamquæ illum multis diebus & horis secuti fuerant tanquam

eius discipuli, sed nondum suis se propterea bonis abdicarant; nondum ita illi adhæserant, ut præter illum nihil haberent; nondum denique illi dicere poterant, *Eccè nos reliquimus omnia, & secuti sumus te;* Donec altera hac vocatione vocati, dum piscarentur, audierunt, & intellexerunt has Christi Domini voces, *Venite post me, & faciam vos fieri piscatores hominum.* Tum enim continuo relictis retibus secuti sunt eum. Quod item paulò post, audientes Jacobus & Joannes filij Zebedæ; relictis statim retibus, & patre, secuti sunt eum, inquit Sacer. Evangelista.

Matth. 4.

Admirabile profus hoc consilium Dei qui velit homines, & hos homines, sui divini operis Coadjutores! Admiranda planè divita Virtus Gratia, quæ sic suaviter & fortiter homines à suis, & à se retrahit! Considerandum est & illud quod Christus loquitur, *Venite post me, quasi*

T 2

dice;